

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΣ Η'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 14

Η ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καὶ ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων ἐπιστολῶν καὶ ἄλλων ἀνακοινώσεων μανθάνομεν ὅτι ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθ. Ἐλλ. Ἐκκλησία εὐρίσκειται νῦν ἐν οὐκ εὐαρέστῳ καταστάσει. Ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς καὶ αἱ ἑλληνικαὶ κοινότητες διηρέθησαν σφόδρα ἐνεκα κομματικῶν παθῶν καὶ ἄλλων αἰτίων. Ἄλλαι μὲν ἀναγνωρίζουν τοὺς κανονικοὺς Ἐπισκόπους, ἄλλαι δὲ τὸν ποτὲ Χαλδαίας Βασιλείον, καθαιρέθηντα ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἄλλαι δὲ εἶνε τσλειῶς ἀνεξάρτητοι καὶ ἄλλαι ἄλλους. Τὸ χειρότερον δέ, ὅτι πλεῖστοι Ἕλληνες ἀπέπτυσαν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀλήθειαν καὶ περιέπεσον εἰς τὰ δίκτυα τῶν Διαμαρτυρομένων ἢ τοῦ Χιλιασμοῦ ἢ τοῦ Μασσωνισμοῦ ἢ ἄλλων πολυωνύμων αἰρέσεων. Πόσον, ἀπὸ τε θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀπόψεως, ἡ τοιαύτη κατάστασις βλάπτει τοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνας, εἶνε ὅπως περιττὸν νὰ εἴπωμεν. Πολλοὶ πολὺ αἰσχροῦται εἰς Ἑλλάδα μὲ ἀρχὰς ἀντορθόδοξους καὶ διδάσκουν αὐτοὶ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγαθοὺς χριστιανοὺς τῶν χωρίων ἢ γράφουν ἐκ τοῦ νέου κόσμου ἐπιστολάς εἰς γνωρίμους μὲ κενὰς τοιαύτας καθοδοξίας καὶ ἀποστέλλουν δωρεὰν χιλιαστικά βιβλία. Οὕτω δὲ πολλοὶ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι ἐν Ἀμερικῇ ἀποβάλλουν, σὺν τῷ χρόνῳ, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ μετ' αὐτῆς τὴν ἐθνικότητα. Ἀποβάλλουν τὰ πάτρια ἢθη καὶ αὐτὴν τὴν ὥραϊαν καὶ ἀθάνατον ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀποβαίνουν κυρίως οἱ νεώτεροι τσλειῶς ξένοι πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἐξαμερικανίζονται. Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλλάς συνεταυτίσθησαν ἐν τῇ πολυκυμάντῳ Ἱστορίᾳ.

Ἐξ ἐγκρίτου ἐφημερίδος τοῦ Σικάγου, τῆς «Θεσσαλονίκης», ἀποσπῶμεν τὰδε: «Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Σικάγου, διατελὼν πάντοτε ἀπορημένος, ἔχων ὡς κύριον γνώρισμα τὴν διάστασιν, φερόμενος κατὰ κρημνῶν καὶ μὴ ἀνανήφων, μοιραίως ἄγεται εἰς τὴν ἐξουθένωσιν καὶ τὸν ἀφανισμόν. Ἡ ταχύτης, μεθ' ἧς βαίνει πρὸς τὴν βεβαίαν

ἀλλοίωσίν του καὶ τὴν οἰκτρὰν καταστροφὴν, εἶνε τόσον καταπληκτικὴ ὅσον καὶ ἀπροσδόκητος». Ἄλλη ἐφημερίς, ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἐν Ν. Ὑόρκῳ, ἀναγράφει ὅτι μέγας κυβερνήτης τῆς «Ἀχέπας», Ἀμερικανοελληνικοῦ σωματείου, τοῦ ὁποίου συμμετέχουσι πολυάριθμοι Ἕλληνες, ἐξελέγη πρόεδρος Ἕλληνας ἱερεὺς, πρῶτον ὀρθόδοξος καὶ ἤδη διαμαρτυρούμενος. Ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ τῶν μελῶν τοῦ συνδέσμου τούτου τῆς «Ἀχέπας» κατεψηφίσθη ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα,—incredibile dictu—διὰ ψήφων *ἐκατὸν τριάκοντα ἐπτὰ, δεκατριῶν* μόνον ψήφων δοθεισῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐν τῇ Μ. Συμπολιτείᾳ ἑλληνικῶν ὀργανώσεων. Φοβερόν. Ἕλληνες ὀρθόδοξοι διαπραττουν τοιοῦτον ἀνοσιούργημα κατὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς πατρίδος.

Εἰς τὴν ἀθλίαν οὕτην κατάστασιν συνετέλεσαν καὶ ἄλλα καὶ αὐτοὶ οἱ κληρικοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ διηρέθησαν ἐξάπτουν τὰ πάθη καὶ δὲν φροντίζουν τὸ πλεῖστον οἱ πλεῖστοι περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς μορφώσεως τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Καὶ ἐνῶ ἐν Ἑλλάδι εὐτυχῶς ἐπῆλθε συμφιλίωσις καὶ ὁσημέραι γίνεται πρόοδος κοινωνικῆ, οἰκονομικῆ, πολιτειακῆ καὶ ἐκκλησιαστικῆ, ἐν Ἀμερικῇ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποβόσκη ἡ νόσος τῶν κομματικῶν παθῶν καὶ ἐρίδων.

Ἀνάγκη διορθώσεως. Ἐν τῇ Ι. Συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας ἐγένετο συζήτησις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας καὶ Ἱεράρχαι μετὰ πόνου μεταβάντες ἄλλοτε ἐκεῖ, διεξετραγώδησαν αὐτήν. Δυστυχῶς δὲν ὑπέδειξαν καὶ τὰ μέσα τῆς διορθώσεως γνωρίζομεν τὰς νόσους· ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ υποδείξωμεν καὶ τὰ φάρμακα καὶ τὴν δίαιταν.

Φρονοῦμεν ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρόπει νὰ ἐπέμβῃ, ἐφ' ὅσον ὑπάγεται εἰς αὐτό, καὶ νὰ διορθώσῃ τὴν κατάστασιν διὰ ριζικῶν μέτρων. Εἶνε δὲ στοιχειῶδες καθήκον παντὸς κληρικοῦ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ κληρικοὶ πάντοτε ἐπεδείξαντο αὐταπάρησιν καὶ δὴ ἐν δυσχερῶσι χρόνοις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Πρέπει ὡσαύτως νὰ ἐξετασθῇ ἂν πρέπει αἱ ἑλληνικαὶ κοινότητες νὰ ὑπαχθοῦν, ὡς πρότερον, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοκέφαλον τῶν ἑκασταχοῦ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἤκιστα ὠφέλησε καὶ δὴ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας ἔβλαψε. Ἡ κατάσταση τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπέδειξεν ὅτι εἴμεθα ἀνίκανοι ἐκκλησιαστικῶς νὰ ἔχωμεν αὐτοδιοίκησιν. Ἐχομεν ἀνάγκην προστασίας.

Ἐλπίζομεν νὰ διορθωθῇ ἡ κατάσταση. Εἶναι καθήκον ἐκκλησιαστικόν· εἶναι καθήκον ἐθνικόν. Πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη, ἥτις πρὸ πολλοῦ ἀπεχαιρέησε τὰς ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους κοινότητας· «προλιπούσα ἀνίπτατο μακράν». Εὐχόμεθα εἰρήνην καὶ σύνεσιν εἰς πάντας.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ἹΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΥΤΗΣ

α'

Ὁ μέλλον ἱστορικὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς νέας Ἑλλάδος ἔχει νὰ ἐξάρη τὸ γεγονός τῆς ἐν αὐτῇ ἐγκαινίσεως τοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ συνήθους καὶ ἐν πολλῇ τιμῇ ὑπάρχοντος θεσμοῦ τῆς ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἅπαξ ἢ δις τοῦ ἑνιαυτοῦ συνελεύσεως τῶν ἱεραρχῶν μεγάλης τινὸς ἢ μικρᾶς ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας πρὸς σύσκεψιν περὶ τῆς θεραπείας τῶν οἰωνδῆποτε ἐκκλησιαστικῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν αὐτῆς. Ἐν Ἑλλάδι, καὶ μάλιστα ἐν τῇ νεωτέρᾳ, ὑπῆρξαν πολλὰ καὶ ἐπείγοντα τὰ ζητήματα τὰ χρῆζοντα τῆς ἰδιαίτερας συσκέψεως τῆς ὀλομελείας τῶν Ἱεραρχῶν αὐτῆς, καὶ θεαίως πολὺ σοβαρώτερα τοῦ ἐπίσης προσοχῆς ἀξίου θεωρουμένου ζητήματος τῆς οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως καὶ ἐξασφαλίσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κλήρου. Ἦτο πλέον καιρὸς, ἤτο ἐσχάτη ὥρα νὰ ληφθῇ σύντομος πρόνοια περὶ τῆς ὅλης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καταστάσεως ὁσημέραι θαινούσης ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χεῖρον, ὡς παρετήρει μὲν πᾶς ὁ ὀπωσδῆποτε μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθῶν τὰ γινόμενα καὶ συντελούμενα ἐν τῇ ὅλῃ χώρᾳ, ἐξῆρον δὲ τὰ ὄργανα τῆς σωφρονούσης δημοσιογραφίας, καὶ μάλιστα τὰ φύλλα τὰ ἐκκλησιαστικά, τὰ ἑκασταχοῦ τῆς χώρας ἐκδιδόμενα καὶ μετὰ πικρὸς ζήλου ἐργαζόμενα, πρὸς προφύλαξιν καὶ διάσωσιν ἀπὸ τοῦ ὁσημέραι ἐξογκουμένου χειμάρρου τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ. Ἡ παράθεσις αὐτῶν θὰ ἀπῆται φύλλα ὀλόκληρα. Ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν μόνον τινὰ ἐξ ὧν ἐσχάτως

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἐκκλησία καὶ ἐκφυλισμοῦ διεξετραγῶδει ἡ «Καινὴ Κτίσις»: «Αἱ Ἀθηναὶ κατήντησαν τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ τόπος τῆς ἐσχάτης κοινωνικῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκλύσεως, ἡ ὁποία ἐντεῦθεν ὡς ἀπὸ κέντρου ἐκπέμπει τὰς ἐκφυλιστικὰς τῆς ἀκτίνας πρὸς ὀλόκληρον τὸ ἔθνος. Τὸ θέατρον διδάσκει καθημερινῶς τὴν ἀκολασίαν. Τὸ περιδικὸν καὶ φυλλάδιον ἐδηγοῦν τὴν νεολαίαν εἰς τὸ ἐγκλημα καὶ τὸν φιληθονισμόν. Εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως θὰ ἴδῃτε παιδιὰ σκυμμένα νὰ διαβάζουσιν ἐπιμελῶς ἱστορίας κακουργημάτων ἢ αἰσχροῦς διηγήσεις... Τὰ κορίτσια τῶν παρθεναγωγείων κρατοῦν διαρκῶς ὑπὸ μάλης τὰ ρυπαρὰ φύλλα αὐτά... Ἡ νεολαία συμπληρῶναι τὴν ἀνατροφήν τῆς εἰς τὰ θεάτρα, ὅπου διδάσκει τὰ διάφορα κακουργήματα. Εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει ἡ ἀναιδής, ἡ ἀδιάντροπος αὐτὴ νεολαία, ποῦ βλέπομεν εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν... Μέσα εἰς τὰ σαλόνια τρομάζει κανεὶς νὰ βλέπῃ κυρίους πάσης ἡλικίας νὰ ἀσχημονοῦν. Τὸ αἰσχρὸν πλέον λογοπαίγνιον εἶναι τὸ ἕλας κάθε συναναστrophῆς.

Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἰργάσθησαν πολλοί. Καὶ ἠργάσθησαν πρὸ παντὸς οἱ διάφοροι χρονογράφοι τῶν ἐφημερίδων, οἱ συνήγοροι ὄλων τῶν ἐκφυλιστικῶν τάσεων...

Αὐτὴ εἶνε ἡ γενικὴ κραυγὴ καὶ ἡ γενικὴ ἀπάντησις, νὰ καταντήσῃ ἡ κοινωνία μας δίχως φιλότιμο δίχως καμμία τιμῆ. Αὐτὸ διδάσκει τὸ περιοδικόν, τὸ φυλλάδιον, ὁ χρονογράφος τῆς ἐφημερίδος. Αὐτὸ διδάσκει εἰς κάθε γωνίαν τῶν Ἀθηνῶν ὁ κινηματογράφος... Μαζῆ μετὰ τὴν ἐκλυσιν αὐτῆν τῶν ἠθῶν συμβαδίζει ἡ ἄλλη τρομερὰ πληγὴ τοῦ χαρτοπαίγνιου. Τὸ κράτος ἐνόμισεν ὅτι προσφέρει ὑπηρεσίαν ἐὰν κλείσῃ τὰ χαρτοπαίγνια καὶ ἀνοίξῃ ἄλλα ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Καὶ αἱ Ἀθηναὶ θὰ καταντήσουν μετ' ὀλίγον ἕνα ἀπέραντον χαρτοπαίκτητον, ὅπως φιλοδοξοῦν νὰ καταντήσουν ἕνα μέγα... Δὲν λέγομεν οὐδεμίαν ὑπερβολὴν οὔτε βλέπομεν διαφορετικὰ τὰ πράγματα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι. Πουθενὰ δὲν βλέπομεν τὴν ἀντίδρασιν ἐναντίον τῆς τῶσης ἀκολασίας, τὴν ὁποίαν πολλοὶ θεωροῦν πρόδοον καὶ φυσικὴν συνέπειαν τῆς ἐξελίξεως. Οὔτε ἡ κοινωνία, οὔτε ἡ Πολιτεία συγκινοῦνται ἀπὸ τὸ ἀφάνταστο αὐτὸ κατρακύλισμα εἰς τὸν βόρβορον. Ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὡς ἀπὸ κέντρον ἐθνικόν, ἐκσφενδονίζεται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις ὁ ἐθνικὸς ἐκφυλισμὸς ὁ ὁποῖος ὑποσκάπτει ἀναμφιβόλως τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους. Θὰ ἐξυπνήσωμεν μίαν πρωίαν καὶ τότε θὰ εἶνε πλέον ἀργὰ νὰ διοργανώσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἀμυναν ἐναντίον τοῦ τόσο ἐκφυλισμοῦ ποῦ μᾶς περιβάλλει. Πουθενὰ δὲν εἶδομεν ὑφουμένῃ τὴν σημαίαν τῆς ἀντιδράσεως, ἀφοῦ μάλιστα θεωρεῖται καὶ ἐντροπὴ νὰ ἀσχολῆται τις διὰ τοιαῦτα πράγματα. Καὶ ὅμως τότε θὰ ἀσφαλίσωμεν τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους, ἐὰν ὀδηγήσωμεν τὴν κοινωνικὴν του ἐξέλιξιν ἐπὶ

βάσεων ὑγιῶν καὶ μὴ τὸ ἀφήσωμεν νὰ πέσῃ εἰς τὴν κοινωνικὴν διαφθορὰν τῶν λαῶν τῆς παρρημῆς... Βεβαίως ἔχομεν ἀκόμη ἠθικὰς δυνάμεις ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἑλληνικὴν ἀρετὴν, ἣ ὅποια δὲν ἐξηντλήθη. Καὶ αὐτὴν ἐπικαλούμεθα ὅπως σώσωμεν τὸ ἔθνος. Καὶ τὸ κακὸν θὰ χειροτερεύσῃ μέχρις ὅτου ἡ Ἐκκλησία θέσῃ ὡς πρῶτον μέλημα τὴν ριζικὴν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ πολιτείας ἀναγέννησιν».

Εἶναι κατ' οὐσίαν τὰ αὐτὰ ἔσα γράφονται ἐν τῇ «Ζωῇ», τῷ ἐτέρῳ τούτῳ ἀξιολόγῳ ἠθικοθηρησκευτικῷ καὶ κοινωνικῷ φύλλῳ τῶν Ἀθηνῶν: «Τὰ ἀλλεπάλληλα ἐγκλήματα, τὰ τελούμενα ἢ ἀποκαλυπτόμενα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἐμφανίζουσι παράδοξον εἰκόνα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἄγνωστον μέχρι πρότινος. Ἡ διαφθορὰ φαίνεται εἰσχωρήσασα δριστηκῶς εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα. Ἡ ἀστυνομία ἀδιακόπως ἀνακαλύπτει λαθρεμπόρια ναρκωτικῶν. Τὰ χασισοποτεῖα λειτουργοῦν ἐν μέσαις Ἀθήναις, εἰς κεντρικὰς τῆς πόλεως συνοικίας, ἔγγραφοι διαφθεῖρουσι ἀνηλίκους κόρας, ἀνθρωπόμερφα κτήνη δολοφονοῦσι δυστυχῆ ἀνήλικα παιδιά, ἔφηβοι συμμετέχουσι εἰς ἐγκληματικὰς συμμορίας καὶ μητέρες, ἀνήκουσαι εἰς τάξεις λαϊκὰς, συζῶσι παρανόμως, πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν τέκνων των, μὲ τοὺς ἐραστὰς των. Αἱ μεγαλοπόλεις παρουσιάζουσι θεδαίως πάντοτε φαινόμενα διαφθορᾶς ἠθῶν. Ἄλλ' ἂν ἰδιαιτέρως κάμνουσι ἐνταῦθα ἐντύπωσιν αἱ τοιαῦται ἀποκαλύψεις, τοῦτο ὀφείλεται σήμερον εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐγκληματικότης ἐμφανίζει ἀπελύτως τὴν μέχρι τῆς χθὲς ὑγιᾶ ἑλληνικὴν κοινωνίαν σηπομένην εἰς αὐτὰς τὰς βάσεις. Ἡ κοινωνία, ἣτις ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ ζωογόνος ἐστία τῆς ἑλλ. κοινότητος, διαλύεται. Ἡ πείνα, ὁ ὕλισμός, ἡ χυδαία ἀπόλαυσις κατεργάζονται τέχνας εἰκτρὰς, αἱ δὲ πανάρχαιαι τοῦ ἑλλήνος ἀρεταί: τὸ λιτοδαιτον αὐτοῦ, ἡ ἐργατικότης, ἡ οἰκονομία, ἡ σεμνότης τῆς, ἡ ἀυστηρότης τῶν ἠθῶν του, ἡ αἰδῶς εἶναι ὡς νὰ ἀπέπτυσαν δριστηκῶς ἀπὸ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα».

Ἀμφότερα τὰ ἄρθρα, προφανῶς γεγραμμένα ἐκ τῆς αὐτῆς ἀφορμῆς τῆς ἀναμενομένης τότε προσεχοῦς συνελύσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἔχουσι καὶ τὴν αὐτὴν σκοπὸν, νὰ ἐφελκύσωσι τὴν σύντονον αὐτῆς προσοχὴν ἐπὶ τῆς ὁσημέραι δεινυμένης ἠθικοθηρησκευτικῆς καταστάσεως τοῦ ἑλλ. λαοῦ καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε ὀρθόν, ὀρθότατον ὅτι ἐκφράζουσι ρητῶς, ὅτι ἡ θλιβερά καὶ μόνον οὐκ ἀπελπίσι κατάστασις κάποιαν θελτίωσιν ἀπεκδέχεται πρῶτως καὶ κυρίως ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, ὡς ἐχούσης πρῶτην καὶ κυρίαν ἀποστολὴν αὐτὸ τοῦτο, τὴν κατὰ τὰς ἰδίας αὐτὰς ἀρχὰς ἠθικοθηρησκευτικὴν ἀγωγὴν τῆς χριστιανικῆς νεολαίας καὶ διαπαιδαγωγῆσιν τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἑτέρα κοινωνικὴ ἀρχή, ἡ Πολιτεία, ὑπάρχει πάντῃ ξένη καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν αὐτὴν ἠθικοθηρησκευτικὴν εὐεξίαν καὶ εὐρωστίαν τῆς κοινω-

νίας, ἢ ὅτι καὶ ἐνδιαφερομένη ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τι, ὡς θὰ συνήγετο ἐξ ὧν γράφει ἡ «Πρωία»: «Ἡ Πολιτεία δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ οὐδεμίαν διόρθωσιν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Τὸ Κράτος τιμωρεῖ τὸ ἐγκλημα, διώκει τοὺς κακούργους, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ εἰς θέσιν νὰ προλάβῃ τὴν τέλειν του. Οὐδε εἶνε δυνατὸν νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἠθικὴν ἢ πνευματικὴν ἐκείνην ἀτμόσφαιραν, διὰ τῆς ὁποίας μίᾳ κοινωνίᾳ προάγεται καὶ εὐτυχεῖ. Τὸ Κράτος ἀποκρυσταλλώνει ἢ ἐκφράζει ὅ,τι ὑφίσταται. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἰδεώδη, εἰς τὰ ὅποια ὑποτίθεται ὅτι πειθαρχεῖ ἡ δημοκρατία ἐκπαιδεύσει, δὲν ἐπιβάλλονται, ἐφ' ὅσον τὸ σχολεῖον δὲν ἐνισχύεται ὑπὸ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἐφ' ὅσον τὸ περιβάλλον δὲν ἐργάζεται παραλλήλως πρὸς τὰ ἐκπαιδευτήρια. Ἀλλὰ τὴν οἰκογενεῖαν καὶ τὴν κοινωνίαν διαπαιδαγωγῶσι αἱ μεγάλαι πνευματικαὶ κατευθύνσεις αἱ προσερχόμεναι ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς ἐθνότητος».

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Πολιτικὴ ἀρχὴ καὶ ἐξουσία δὲν ἐνδιαφέρεται οὐδὲ ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἀφορᾷ καὶ πρὸς τὸ ποῖον τοῦ ὑφισταμένου, νὰ φροντίξῃ καὶ περὶ τοῦτου ὅπως τὸ ὑφιστάμενον ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸ ἠθικῶς κρεῖττον μᾶλλον ἢ πρὸς τὸ χεῖρον σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὴν ἠθικὴ διάκρισις τοῦ ἠθικῶς κρεῖττονος ἀπὸ τοῦ χείρονος σημαίνει ὅτι ἡ ἀξιοῦσα νὰ ἔχῃ τὴν ὑγεσίαν ἐν πᾶσιν, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς εὐρωστίας, τὸ ζήτημα τὸ ζωτικώτατον δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς ἀσφάλειαν καὶ εὐρωστίαν, ἀπλῶς οὐραγεῖ, θεᾶται, καὶ μόνον ὑφοῖ τὴν φωνὴν καὶ τὴν ῥάβδον αὐτῆς, ὅταν τις κατὰ τὴν πορείαν παρεκκλίνῃ τῆς γραμμῆς, τῆς ὑπὸ τῆς πλειονότητος εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε χαραχθείσης καὶ ἀκολουθουμένης: σημαίνει ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς ὑψώσεως τῆς φωνῆς καὶ τῆς ῥάβδου κατὰ τῶν ὀπισθόηποτε παρεκκλινόντων ἢ παρασυρόντων ἀπὸ τῆς πορείας τῆς γραμμῆς δὲν εἶνε τι συμφυὲς τῇ ἀρχῇ καὶ ἐξουσίᾳ, τῇ ἐπιστατούσῃ ἐπὶ τῆς εὐθυπορίας σημαίνει, τέλος, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ καὶ ἐξουσία ὑπάρχει πάντῃ ἀνεύθυνος διὰ τὰ συντελούμενα ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτῆς, ὡς μὴδὲν πράττουσα, μὴδὲ δυναμένη νὰ πράξῃ κατ' ὀφειλὴν καὶ χρέος ἠθικόν, μήτε θετικῶς μήτε ἀρνητικῶς πρὸς ῥύθμισιν τῶν ἐν τῇ πολιτικῇ κοινωνίᾳ συντελουμένων. Ἀλλ' οὕτως ἐκλαμβάνεται παρ' ἡμῖν τὸ ἄρχειν καὶ ἡγεῖσθαι, καὶ τοιοῦτον εἶνε εἶνε θεωρία τε καὶ πράξις τὸ ἐν τῇ ἑλληνικῇ πολιτείᾳ συμβαίνον ;

B. A.

Ἡ ΘΕΜΕΛΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΩΝ

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ (30 Μαρτίου) ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἀρεῶς ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς καταθέσεως τοῦ πρώτου θεμελίου λίθου τοῦ εἰς μνήμην τῶν ἡρώων τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἀνεγερθού-

μένου ἔθνικοῦ μνημείου ἐπὶ παρουσία τοῦ πρωθυπουργοῦ, τῶν μελῶν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, τῶν λοιπῶν ἐπισήμων, τῶν μαθητῶν τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ σχολείων καὶ χιλιάδων λαοῦ. Μετὰ ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς ἀπελευθερωτικοῖς ἀγῶσι πεσόντων, ψαλεῖσαν ὑπὸ τοῦ κλήρου προεξάρχοντος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου περιεστοιχισμένου ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῶν παρεπιδημούντων ἀρχιερέων, ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἑκατονταετηρίδος, παρεκάλεσε τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Α. Ζαῖμη νὰ καταθέσῃ ἰδίᾳ χειρὶ τὸν πρῶτον τῆς θεμελιώσεως τοῦ μνημείου λίθον, προσφωνήσας ὡς ἀκολούθως :

«Ἐθνικαὶ συνελύσεις τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως διὰ ψηφισμάτων αὐτῶν ἀπεφάσισαν ὅπως ἐν τῇ μελλούσῃ πρωτευούσῃ τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ κράτους ἰδρυθῆ ἱερὸν μνημεῖον εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς ἀίδιον μνήμην τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως πεσόντων. Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἑκατονταετηρίδος θέτει σήμερον τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ μνημείου εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων. Αἰσθάνεται δὲ βαθυτάτην συγκίνησιν ἀναλογιζομένη πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτι τοῦ κατὰ τοὺς πόθους τῶν ἀγωνιστῶν, θείᾳ συνάρσει, μεγαλυνθέντος κράτους προίσταται σήμερον ἀπόγονος ἐνὸς τῶν ἐνδόξων πρωτεργατῶν τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἔθνους. Ὅθεν παρακαλεῖ ὑμᾶς, κύριε Πρόεδρε, ὅπως θέσητε ἰδίᾳ χειρὶ τὸν πρῶτον λίθον τῆς θεμελιώσεως τοῦ μνημείου τούτου, ὅπερ θὰ ὑπευθυμίξῃ εἰς τὸ διηνεκὲς τοῦ ἀγῶνας, τὰς νίκας καὶ τὰς δοκιμασίας τῶν ἀθανάτων ἡρώων καὶ θὰ παραδειγματίξῃ τὰς μελλούσας γενεάς».

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Μακαριωτάτου ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ οἱ ἤχοι τῆς μουσικῆς ἢ ὅποια ἀνέκρουε τό : «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια».

Εἰς τὴν προσφώνησιν ὁ κ. Ζαῖμης ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

«Εἶναι βαθεῖα ἡ συγκίνησις ὑφ' ἧς κατέχομαι ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἑορτῇ. Τὸ ἱερὸν ὑμῶν ἔνδυμα, Μακαριώτατε, φέρει εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν κενόδειαν μου τὴν εἰκόνα τῶν ὑπὲρ πατρίδος θυσιῶν καὶ τῶν μαρτυριῶν τοῦ ἱεροῦ κλήρου πρὸ τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως, κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς καὶ κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους. Διότι ὁ ἀγὼν ἦτο ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος καὶ μεταξὺ τῶν ἀγωνιστῶν καὶ μαρτύρων συγκαταλέγονται πολλοὶ ἱεράρχαι, πολλοὶ ἱερεῖς, πολλοὶ μοναχοὶ καὶ ἐν τοῖς πρώτοις ὁ πατριάρχης καὶ εἰς διάκονος. Εἰς τούτους καὶ τοὺς ἄλλους ἀγωνιστὰς

ὀφείλομεν οὐ μόνον τὴν ἀπελευθέρωσιν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἔθνικὰς παραδόσεις, ἃς τινὰς ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες παραλαβόντες παρὰ τῶν προγόνων αὐτῶν, μετεβίβασαν εἰς ἡμᾶς. Ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην ἐτήρησεν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ἐγκεχαραγμένα ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὰ ἔθνικὰ ἰδανικά. Ἡ μεγάλη ἰδέα περικλείει ἐν ἑαυτῇ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν θρησκείαν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν οἰκογένειαν. Ἡ προσήλωσις δὲ εἰς τὸν ἠθικὸν νόμον καὶ ἡ πίστις ἐπὶ τὸ ἀκατάβλητον τοῦ δικαίου ἀποτελοῦν τὴν ὑπερτάτην δύναμιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τοιαῦτα κληρονομήσαντες ἀγαθὰ, εὐλόγως ἀποδίδομεν πρὸς τοὺς προγόνους ὀφειλομένην τιμὴν. Εὐφρόσυνον δὲ εἶνε ὅτι τὴν ἀπόφασιν τῆς ἔθνικῆς συνελύσεως, εἰς ἣν παρεκάθητο οἱ ἀριστεῖς τοῦ Γένους, ἐκτελεῖ σήμερον ἡ δι' αἵματηρῶν ἀγῶνων καὶ πολλῶν θυσιῶν μεγαλυνθεῖσα Ἑλλάς. Δογίζομαι ὄντως ἐμαυτὸν εὐτυχῆ, διότι εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ἡ τιμὴ νὰ καταθέσω τὸν πρῶτον λίθον τῆς θεμελιώσεως τοῦ μνημείου, ὅπερ εὐλαβῶς ἀνεγείρει εἰς μνήμην τῶν τιτάνων καὶ μαρτύρων τοῦ ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως ἱεροῦ ἀγῶνος ἢ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, δι' ὃν ἐπικαλοῦμαι τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας».

Μετὰ τοῦτο ὁ κ. Ζαῖμης προχωρήσας εἰς τὸ κέντρον τοῦ τετραγώνου τῶν κυβολίθων, τῶν προσενοχθέντων ὑπὸ τῶν ἀνὰ σὺμπασαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν Κοινοτήτων καὶ φερόντων ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε τὸν ἔθνικόν ὕμνον, ὑπὸ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τοῦ πλήθους ἔθεσε τὸν πρῶτον θεμέλιον λίθον τοῦ ἡρώου.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ἐν Ἰερουσαλὴμ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐσωτερικὴ Ἱεραποστολή» ἐν τῇ Ἐπετηριδίτῃ Ριζαρείου Σχολῆς ὁ ζηλωτῆς καθηγητῆς αὐτῆς κ. Δ. Κουϊμουτσόπουλος ἀναπτύσσων διὰ μακρῶν τὰ τῆς ἐννοίας αὐτῆς διακρίνει αὐτὴν εἰς ἀρνητικὴν (ἀμυνα κατὰ τῶν ἀντιχρ. θεωριῶν) καὶ θετικὴν (διδασκαλία τῆς πίστεως ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην τῆς ἐννοίας). Συλλήβδην «ἢ ὑπὲρ τῶν ἐαυτῆς πιστῶν καὶ τοῦ ἰδίου οἴκου μέριμνα (τῆς Ἐκκλησίας) δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἐσωτερικὴ Ἱεραποστολή». Ταύτης ἡ ἀνάγκη κρίνεται ἐπιτακτικὴ, μάλιστα σήμερον, διὰ τὴν σοβοῦσαν ἀπιστίαν, τὰς ποικίλας προπαγάνδας, τὴν μεγάλην διαφθορὰν καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν. Ὡς μέσα δ' αὐτῆς ὀρίζονται τὰ καθ' ὅλου φωτιστικά καὶ ἁγιαστικά, οἷα τὸ κήρυγμα, ἡ κατήχησις τῶν πιστῶν, ὁ ἁγιασμός αὐτῶν ἰδίᾳ διὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἡ κοινωνικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ μέριμνα κλ. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἐξαιρεται ἐξ αὐτῶν ἰδίᾳ τὸ κήρυγμα, οὐ ἀπαιτεῖται ἢ λυσιτελεστέρα ὀργάνωσις, ἐφ' ὅσον οἱ χριστιανοὶ στεροῦνται καὶ

τοιχειωδεστέρων θρησκευτικῶν γνώσεων. Ἐφ' ὅσον
 ἡ ἰσχύς τοῦ θεοῦ λόγου «καθυστερεῖ ἀπελπιστικῶς»
 δι' ἑπτὰ ἑκατομύρια πιστῶν ὑπάρχουν ἐν ἐνεργείᾳ
 τῆς ἡμέρας μόνις 8 ἢ 9 ἱεροκήρυκες, ἀνάγκη νὰ ὄργα-
 σθῶν καὶ ἐξυψωθῇ τὸ ταχύτερον τὸ σῶμα τῶν ἐπισκοπι-
 κῶν ἱεροκηρύκων, οἱ ὑπερεπιτακῆσιν δὲ θεολόγοι κληρι-
 καὶ λαϊκοὶ δύνανται νὰ παραγάγουν μεγάλην ἀπόδο-
 σιν μάλιστα παραλλήλως καλλιεργηθῇ καὶ τὸ «γρα-
 μμῶν κίνημα» δι' εἰδικῶν δημοσιευμάτων ἢ περιοδικῶν.
 Διαπιστοὶ μεγάλην τὴν ἐν τούτῳ καθυστέρησιν ἡ-
 μῶν ἐποχὴν καθ' ἣν «καὶ αἱ ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας
 ἠγότεραι εἶνε, καὶ τὰ προβλήματα πολυπλοκώτερα,
 οἱ πόλειμοι πανταχόθεν καὶ περὶ ἡμᾶς κοσμογονία
 τελεῖται», πλούσιον δὲ ὑπάρχει παρὰ τῷ λαῷ τὸ θρη-
 σκευτικὸν διαφέρον, ἀπέναντι τοῦ ὁποῦ οὔτε εἰδικὰ
 θεολογικὰ βιβλία ὑπάρχουν, οὔτε ἐκλαϊκευμένα ἐκδό-
 σιν οὔτε ἡμερησία θρησκευτικὴ ἐφημερίς τῆς Ἐκκλη-
 σίας. Ἡ Ἐκκλησία—κατὰ τὸν σ. —κατέχει κολοσσιαίας
 δυνάμεις, ἐφ' ᾧ καὶ εἶνε περιττὸν νὰ ἐξαρτήσῃ τὴν δρᾶ-
 σιν ἀπὸ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Πολιτείας. «Καὶ αἱ ἡθι-
 καὶ δυνάμεις, καλλιεργούμεναι καὶ ἀναζωπυρούμε-
 ναι εἶνε ἱκαναὶ ὄχι μόνον τὴν ἀρμόζουσιν θέσιν ἐν τῇ
 κοινωνίᾳ κοινῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ δώσουν, ἀλλὰ
 ἀπέχοντα τὰ ὑλικά μέσα νὰ τῆς παράσχουν πρὸς μίαν
 ὑψιστάτην καὶ φωτιστικὴν δρᾶσιν, οἷαν ἐξεθέσαμεν».
 Ἡ ἰσχυρὴ ἐφημερίς «Πράβδα» σχολιάζουσα δυσ-
 κόλως τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Πάπα ὑπὲρ τῆς ἐν Ρωσίᾳ διω-
 κμένης θρησκείας ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ Πάπας
 ἀπογοητευμένως εἰσέγα ἔλπιζον ὅτι ἡ ἐξασθένεισις τῆς Ὁρ-
 θόδοξου Ἐκκλησίας θὰ ἤνοιγε τὸν δρόμον εἰς τὴν διά-
 σκιν τοῦ ρωμαϊσμοῦ ἐν Ρωσίᾳ. «Τώρα ὁμως ὅτε ἐπέ-
 ρησεν ὅτι αἱ ἐργατικαὶ μᾶζαι τῆς Ἐνώσεως τῶν Σοβὲτ πε-
 ροῦσιν πᾶσαν μορφήν δεισιδαιμονίας ἀδιακρίτως ἀπὸ
 (κομμουνιστικὴν) πίστιν τῆς χώρας των, ἀπεφάσισεν
 οὐκ ἐπιτακτικῶς νὰ προέλθῃ εἰς ἀμυναν τῆς διῆθεν καταδιω-
 κμένης θρησκείας. Ἡ Ἐκκλησία του πρὸς τὰς δυνάμεις
 τῆς θέσεως ὡς ὅρον τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Σοβιετικῆς
 θέσεως τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκείας ἀποτελεῖ πρότε-
 ρον ἀδιακοπῆς τῶν διπλωματικῶν σχέσεων πρὸς τὴν Σο-
 βιετικὴν κυβέρνησιν, διότι εἶνε καταφανὲς ὅτι αὕτη οὐδέ-
 νε θὰ ἐπιτρέψῃ οἰανδήποτε ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικά
 τῆς θρησκείας εἰς τὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ πρὸς τὴν
 Ἐκκλησίαν στάσις τῆς. Καὶ εἶνε φυσικὸν ὅτι ἡ ἀπόπειρα
 τῆς ἐπέμβασεως θὰ παταχθῇ καθ' ὅσον τρόπον καὶ
 ὅποτε ἄλλη παρομοία ἐπέμβασις».
 Ἐν τῷ ἐγκρίτῳ περιοδικῷ «Ἑλληνικὰ» ἐδημοσιεύ-
 οντο ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου π. Λεοντοπόλεως κ. Σωφρο-
 νίου Εὐστρατιάδου τὸ περιεχόμενον δύο κωδίκων τῆς ἐν
 Ἁγίῳ Ὁρει μονῆς τῆς Λαύρας τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου,
 λαμβανόντων σπουδαιότατα ἔγγραφα, «ἵνα κατανοη-
 ῶν ὁ πλοῦτος καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν ἐν τοῖς ἀρχείοις
 τῶν μονῶν φυλαττομένων» ὁ σ. προλογιζόμενος προλέγει
 ὅτι «ἐν θὰ βραδύνη νὰ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος
 τῆς κατατληκτικῆς ἐργασίας διὰ τῶν μοναχῶν τῶν μονῶν,
 οἱ τινες τῆ συστάσει καὶ ὑποδείξει μου ἔχουσιν ἤδη τὸ
 ἰσχυρὸν συνηγμένον ἔτοιμον πρὸς ἐκδοσιν».

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ἡμερὴς ὁρίσθη	Ἡμέρα	Ἑορτή	Ἀπόστολοι	Εὐαγγέλια
6	πλ. δ'	Η	Κυρ. Ε' Νηστ.	Κυρ. Ε' Νηστ.
13	—	—	> Βαίων	> Βαίων
20	—	—	> ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	> Α' ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
27	πλ. α'	Α'	> Β' τοῦ Θωμᾶ	> Β' τοῦ Θωμᾶ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀπρονοησίας ἀποτελέσματα.

Ὁ «Ἄθεος», τὸ περίφημον ἐν Μόσχᾳ περιοδικὸν
 τῶν ἀθέων τῆς σημερινῆς Ρωσίας, συνοδευόμενον καὶ
 ὑπὸ τοῦ λοιποῦ σοβιετικοῦ τύπου, ἀσχολεῖται εἰδικῶς
 περὶ τὴν ἀντιθρησκευτικὴν «μάχην», εἰς ἣν εἶχον
 κληθῆ οἱ ἄθεοι ὑπὸ τοῦ τελευταίου τῆς Μόσχας συ-
 νεδρίου τῶν ἀθέων. Ἐπικαλεῖται λοιπὸν τὴν προσο-
 χὴν τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν ὁσημέραι ἀξανομένην
 ἀνάπτυξιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς «θρησκευτικῆς ἰδέας»,
 ἡ ὁποία, κατ' αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς μπολσεβίκους,
 ἀποτελεῖ τὴν τρομερωτέραν ἀπειλήν τῆς κομμουνι-
 στικῆς «ἰδεολογίας» καὶ τῆς δυνάμεως τῶν Σοβὲτ.
 Ὁ «Ἄθεος» καὶ ὁ σὺν αὐτῷ τύπος διαπιστοῦσιν ὅτι ἡ
 ἐπίσημος δρᾶσις, οἷον τὸ κλείσιμον τῶν ἐκκλησιῶν, ὁ
 διωγμὸς τοῦ κλήρου, αἱ ὕβρεις, οἱ προπηλακισμοὶ τῆς
 θρησκείας καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς καὶ οἱ ἐμπαυγμοὶ
 τῶν ἱεροπραξιῶν καὶ τῶν λιτανειῶν καὶ τὰ παρόμοια
 εἰς οὐδὲν τελικῶς ἀπολήγουσιν, εἰ μὴ εἰς τὴν ἐνίσχυ-
 σιν καὶ ἐμπέδωσιν τῆς διωκομένης θρησκείας καὶ τὴν
 παγίωσιν τῆς ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπιρροῆς τῶν λειτουργῶν
 τοῦ Θεοῦ. Ἐπὶ πλέον σημειοῦσι τὴν ἐμφάνισιν νέων
 θρησκευτικῶν αἱρέσεων, αἵτινες, ὑπὸ τὰς σημερινὰς
 συνθήκας τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς ἐν Ρωσίᾳ, ἔνθα βασι-
 λεύει ἡ μέθη, ἡ ἀγροικία, ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ ἀ-
 γνοια, ἀντιθέτουσι τὰ καθαρὰ καὶ πνευματικώτερα
 ἤθη, ἅτινα ὑπομιμνήσκουσι τὴν ἀγνότητα τῶν χρι-
 στιανῶν τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Ὁ ἐν πολί-
 χῳ τῆς Οὐκράϊνας ἀνταποκρίτης τῆς «Κομσο-
 μόλοκαγια Πράβδα» ἔγραφεν ἐπ' ἐσχάτων: «Στερού-
 μεθα ἀπολύτως τῶν μέσων ἀγῶνος κατὰ τῆς ἐπαρά-
 του ἐπιρροῆς τῶν αἱρέσεων τούτων, ἥτις κερδίζει ἐπὶ
 μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸ παντὸς τὴν νεολαίαν...». Διῶ-
 κται ἀψυχολόγητοι καὶ ἀνιστόρητοι οἱ ἄθεοι τῆς
 Μπολσεβίκιας. Ἄλλως, ψηφίζοντες ἐν τῷ συνεδίῳ
 τῶν ἀγρίων τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγῶνος ἔντασι, θὰ
 ἔπρεπε νὰ προγνωρίζωσιν ὅτι τὰ ὄργανά των θὰ ἐφι-
 λοξένουν κλαυθμηρισμοὺς καὶ αὐτοσχελτισμοὺς ὁ-
 ποῖοι οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι.

Ἡ ὠμὴ πραγματικότητα.

Μία λογία ἀμερικανὶς ἐν ἄρθρῳ τῆς ἀξίῳ μεγάλης προσοχῆς περὶ τῆς συγχρόνου αὐτοπαραμορφώσεως τῆς γυναικὸς ἀποκαλύπτει πράγματα ἐκτάκτως μελαγχολικά. Τόσα καλλυντικά—λέγει—χρησιμοποιοῦνται σήμερον ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ὥστε ἡ ἐποχὴ μας δύναται κυριολεκτικῶς νὰ χαρακτηρισθῇ «αἰὼν τῶν καλλυντικῶν» ἐν παραβολῇ πρὸς πάντας τοὺς παρελθόντας αἰῶνας. Ἡ καθημερινὴ θυσία εἰς ἀρώματα, καλλυντικά καὶ παντὸς εἶδους ψιμμύθια, ἅτινα ἀριθμοῦνται εἰς ἑπτὰ χιλιάδας εἰδῶν, ὑπολογίζεται εἰς πέντε ἑκατομμύρια δολλαρίων, ἤτοι περίπου εἰς 390.000.000 δραχμῶν! Ὅ ἐστι μεθερμηνεύμενον εἰς 142 δισεκατομμύρια ἐτησίως! Οὐδόλως λοιπὸν παράδοξον ὅτι ἡ βιομηχανία τῶν καλλυντικῶν ἔχει ἐξελιχθῆ σήμερον εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας οικονομικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ αἰῶνός μας. Καὶ τοῦτο μὲν ἀποτελεῖ τὴν οικονομικὴν ὄψιν τοῦ φαινομένου. Πρὸς αὐτὴν ὅμως εἶνε συναφῆς ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ ὄψις. Πρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου ὁ ὅρος «βαμμένη» «ἐθεωρεῖτο συνώνυμος πρὸς ὀρισμένας λέξεις τῆς Βίβλου, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ ἐπαναληφθῶν μέσα εἰς ἓνα σαλόνι», καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ μία ἔντιμος καὶ σεβομένη τὴν κοινωνίαν καὶ ἑαυτὴν γυνὴ ἔτολμα νὰ ψιμμυθίωσῃ τὸ πρόσωπόν τῆς. Σήμερον ὄχι μόνον πᾶσαι σχεδὸν αἱ γυναῖκες ἐμφανίζονται δημοσίᾳ ἐψιμμυθιωμέναι, αἱ πλείοται μάλιστα κατὰ τρόπον ἀγδέστατον καὶ ἀποκρουστικώτατον, ἀλλὰ καὶ ἀσκοῦσι τὸν ψιμμυθισμὸν ἐν μέσῳ ὁδοῦ, ἐν τοῖς λεωφορείοις καὶ τοῖς δημοσίοις κέντροις μετ' ἀναίσχυντίας καταπληκτικῆς. Αὕτῃ εἶνε ἡ ὠμὴ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν καθιστᾷ γυμνοτέρα ἢ ἄλλη τῆς γυναικὸς ἀναιδῆς «διάτα» περὶ τὴν καθ' ὅλου ἐμφάνισιν. Τοῦ κακοῦ ὅμως δὲν εἶνε ἀμέτοχοι, δυστυχῶς, καὶ οἱ ἄνδρες. Δότι καὶ οὗτοι καταγγέλλονται μεταχειριζόμενοι εἰς ἄφθονον κλίμακα τὰ καλλυντικά «κατ' ἴσιν καὶ συστηματικὴν ἀναλογίαν πρὸς τὰς γυναῖκας». Ὅποιον εἶναι τὸ μέλλον τῶν οὕτως ἐκφυλιζομένων κοινωνιῶν, μᾶς τὸ διδάσκει ἡ ἱστορία. Ἐσχάθῃ πλέον ἡ αἰσθησις τοῦ ὀμοίου μεταξὺ αἰδοῦς καὶ ἀναιδεΐας καὶ κινδυνεύει νὰ ἀφανισθῇ τὸ κριτήριον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀτιμίας. Λέξεις τινὲς καὶ ὅροι ἐκφραστικοὶ ἀξίων ὀρισμένων ἀπώλεσαν τὸ ποιὸν των καὶ διερωτᾶται τις ποῦ θὰ ἀγάγῃ αὐτὴ ἢ κατάστασις. Κολακευόμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὑπάρχουσι τοῦλάχιστον οἱ οὕτω διαποροῦντες, διότι μόνον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀμηχανίας ὑπάρχει ἐλπίς νὰ εὑρεθῇ ἡ πρὸς τὰ βελτίω διεξόδος.

ΧΡΟΝΙΚΑ**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς συνεδρῶν κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, εἰς δύο διοικητικὰς καὶ μίαν δικαστικὴν.

—Ἡ Ἀρχιερατικὴ Ἐπιτροπεία διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς ὅπως ἐπαναλάβῃ αὐτὰς τὸν προσεῖπον Σεπτέμβριον.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐπισκέφθη τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ συνωμίλησεν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

—ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας ἀνεκοινώθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὁ διορισμὸς τῆς Βερρονικῆς Μοντεσάντου ὡς Ἡγουμένης τῆς Ἱ. Μοναστηρίου Ἐσταυρωμένου, ἀντὶ τῆς Ἀγαθονίκης Μαζαράκη πραιτηθείσης λόγῳ ἀσθενείας.

—ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος ἀνεκοινώθη ἐπίσης ὁ διορισμὸς τοῦ Ἀρχιμ. Χριστοδούλου Θωδῆ ὡς προσωρινοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Σωτῆρος «Βραγγιανῶν» ἀντὶ τοῦ ἀπεθανόντος Φιλοθέου Μπαμπάτσικου.

—Ἐχορηγήθη κατόπιν αἰτήσεως αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου πενθήμερος ἄδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας εἰς τοὺς Σεβασμιωτ. Μητροπολίτας Μεσσηνίας, Καλαβρυτῶν καὶ Ὑδρας.

—ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας ἀνεκοινώθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὁ διορισμὸς ὡς Συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐλώνης τοῦ Μοναχοῦ Νικηφόρου Κόσσιβα, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Μονὴν Σίτζας μεταπεμφθέντος Ἱερομονάχου Γερμανοῦ Πολίτου.

—ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος ἀνεκοινώθη ὁ διορισμὸς τοῦ Χριστοφόρου Καλαντζῆ ἀπὸ Συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγαθωνος, ἀντὶ τοῦ βραχυπρόθεστος ἀσθενούντος Βησσαριανος Καλαμάρα, ἀπαλαγέντος τῶν καθηκόντων.

—Διορισθέντος τοῦ Εὐθυμίου Κόγκα Ἱεροδιακόνου εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ παρατῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ προσεληφθη ὁ Ἀρχιμ. Χερουβεῖμ Ἄννινος.

—Διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ὁ Παναγιώτατος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας συγκαίρει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῆς ἐκοτονταετηρίδος τῆς Ἐθνικῆς Παλλιγγενείας.

—Διὰ Διατάγματος, τῇ 13ῃ Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐκδόθεντος καὶ τῇ 18 τοῦ αὐτοῦ καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 83 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ὁ ἐν τῷ χωρίῳ Ἀλήμπτη τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μενεμβασίας Ἱ. Ναὸς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ἀποσπώμενος

τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ τοῦ χωρίου Δουραλῆ, καθορίζε-
ται ὡς ἐνοριακὸς ναὸς τοῦ χωρίου Ἀλήμπτη.

— Διὰ Διατάγματος, τῆ 13 Μαρτίου ἔ. ἔ. ἐνδοθέν-
τος καὶ τῆ 26ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν
τῷ ἀριθ. 63 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνή-
σεως, διαρτίσθη Ἱεροκλήυξ τῆς Ἱερῆς Ἀρχιεπισκο-
πῆς Ἀθηνῶν ὁ Ἱεροδιάκονος Χριστοφόρος Παπου-
δόπουλος.

— Ἐν τῇ παρὰ τὴν κωμόπολιν Ἀγιάσος τῆς Λέ-
σβου μαγευτικῇ θέσει «Σβυρτιοῦ» ἐγένετο τῆ 25
Μαρτίου ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ θερα-
πειτηρίου «Υγεία» πρὸς ἀνάρρωσιν τῶν φυματιών-
των λεσβίων προχωρισμένου. Τὸν θεμέλιον λίθον κα-
τήχηκε ὁ τελεταρχὼν σεβ. μητροπολίτης Μυτιλήνης
Ἰάκωβος, εἰς οὗ τὰς ἀντύτους μερίμνας οφείλεται
καὶ τούτου τοῦ μεγάλου φιλανθρωπικοῦ καταστήμα-
τος ἡ ἴδρυσις. Πλὴν τῶν ἐπισήμων τῆς νήσου καὶ
τῆς κωμοπόλεως ἀρχῶν κατὰ τὴν τελετὴν παρέστη-
σαν πολλαὶ χιλιάδες λαοῦ, μετὰ ἐπίκαιρον δὲ προσ-
επιβάντων τῶν σεβ. μητροπολίτου ὁ νομάρχης Λέσβου
ἔλαξε τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ ὡς τοῦ πρωτοβούλου καὶ
ἐργατοῦ τοῦ ἔργου, ἠδύχηθη δὲ ὅπως ἡ Α. Σ.
ἐπιπέσει καὶ ἐκτελέσει δεκάδας καὶ ἄλλων ὁμοίων ἔργων
καὶ ἀγαθῶ τοῦ ποιμνίου του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πάπας Ἀλεξανδρείας ἀπένειμε τῷ
πρωτῷ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀντι-
προσέδρῳ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀνδρέῳ
Μεγαλοκοπούλῳ τὸν τίμιον Σταυρὸν τοῦ Ἀποστόλου
Ἐὐαγγελιστοῦ Μάρκου «ἵνα φέρῃ αὐτὸν ὡς δεῖγμα
τῆς ἀποστολικῆς καὶ διακρισεως τιμητικῆς».

— Διατάχθησαν πάντες οἱ ἐφημέριοι τοῦ κλίματος
τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου διὰ πατρι-
αρχικῆς ἐγκυκλίου νὰ ἀναπέμψωσιν εἰδικὰς δεήσεις
πρὸς τὸν ἐν Ρωσίᾳ διωκομένον ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ
ἀναγνώσωσιν ἐπὶ τούτῳ συντεταγμένην εὐχὴν.

Ἀποφάσει συνοδικῆ ἐγγράφῃ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν
ἐπιτροπὴν τοῦ ἀντιοχικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ
ἐπιτροπὴν ὑποδεικνύουσα τοὺς κινδύνους τῆς ἐν Συρίᾳ
ἐκδοξίας ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐκλογῆς τοῦ πατρι-
αρχικοῦ θρόνου.

Ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ συνεζητήθη καὶ ἐνεκρίθη σχέδιον
ἐπιμελείας Ἀκαδημίας Ἐκκλησιαστικῆς ἐκ δωρεῆς τῶν
ἐπιτροπῶν Ἀριστόφρονος. Ἡ Ἀκαδημία αὕτη θὰ
ἐπιδοτεθῆ ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπὶ τῷ τέλει τῆς
ἐπιμελείας ἐκκλησιαστικῶν μελετῶν, θὰ στεγασθῆ
ἐν ἰδίῳ οἰκοδομήματι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ θὰ
ἐπιδοτεθῆ ὡς αὐτόνομος Ὄργανισμός ὑπὸ τὴν
ἐπιτροπὴν τοῦ Πατριαρχεῖου Ἀλεξανδρείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ σοβιετικὴ ἐφημερὶς «Πράβδα» (Ἀλήθεια) ἐ-
σημείωσεν ὅτι ἐν μόνῃ τῇ Οὐκραίνᾳ κατηργήθησαν
2300 ναοὶ, ἐκλείσθησαν δὲ ἄλλοι 566 κατὰ τὸ δεύ-
τερον ἕξάμηνον τοῦ 1929. Ἡ δὲ «Βεστσερνάγια Μασ-
κβά» (Ἑσπερινὴ Μόσχα) ἀνέγραψεν ὅτι ἡ πόλις
Μπογορόδσκ (Θεοτοκούπολις) μετωνομάσθη ὑπὸ τῶν
μπολσεβίκων «Μπεζμπούζνογε» (Ἀθεοῦπολις).

— Ἀπεσταλμένοι τῆς Τσεκά εισβαλόντες εἰς τὸ
χωρίον Ντικάνκα διὰ νὰ κλείσωσιν τοὺς ναοὺς, ὑπέ-
στησαν ἐπίθεσιν ἀγρίαν ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Οἱ τῆς
Τσεκά ἔσπευσαν νὰ ζητήσωσιν ἐνίσχυσιν ἐκ τῆς γει-
τονικῆς πόλεως Πολτάβας, ἀλλ' οἱ τε ἱερεῖς καὶ τὰ
ἱερὰ ἀντικείμενα ἤδη εἶχον ἀποκρυβῆ ὑπὸ τῶν
πιστῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐξηκονταετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύ-
σεως τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς
βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἶχεν ἀναγγεῖλαι τηλεγρα-
φικῶς εἰς τοὺς ἐπαρχιακοὺς ἀρχιερεῖς ὅτι ὥρισεν τὴν
23 Μαρτίου ὡς ἡμέραν τοῦ ἐπισήμου εορτασμοῦ τοῦ
γεγονότος, ὡς ὑπομνησκόντος «τοὺς ἀγῶνας τῆς
Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐ-
τῆς», καθ' ἃ ἀναγράφεται ἐν τῇ ἐπισήμῳ ὁργάνῳ
τῆς Βουλγαρ. Ἐκκλησίας.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου, ἣτις ἀποτελεῖ
ὑποκαείμενον εἰδικῆς μελέτης τῆς Κοινωνίας τῶν
Ἐθνῶν καὶ εὐνοεῖται ὑπὸ πολλῶν χωρῶν ἕνεκα τῶν
πολλῶν πλεονεκτημάτων του, δὲν εὗρισται χάριν
παρὰ τῇ Ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τὰ γραφόμενα
τοῦ προτεσταντικοῦ τύπου. Τὸ Βατικανόν, ἀπαντῶν
εἰς ἐρώτησιν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ἐδήλω-
σεν ὅτι ἡ μεταρρυθμίσις αὕτη καὶ ἰδίως ἡ ἀκινήτο-
ποίησις τοῦ Πάσχα εἶνε πρόωρος, προτιμᾶται δ' ὅ-
πως τὸ ζήτημα παραμείνῃ ἐκκρεμές, δεδομένου ὅντος
ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ κινήτου Πάσχα βασίζεται ἐπὶ πα-
λαιᾶς παραδόσεως, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ παραβλέ-
πηται. Οἱ προτεσταντικοὶ κύκλοι σχολιάζοντες τὴν
στάσιν ταύτην τοῦ Βατικανοῦ ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς
προπαγανδικὴν βατικανὴν ὑστεροβουλίαν, διότι δι'
αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐλπίζεται νὰ συναχθῶσιν αἱ ἐν
Ἀνατολῇ Ἐκκλησίαι ὑπὸ τὴν παπικὴν ποιμαντικὴν
ράβδον.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ὁ ἐν Οὐτρέχτῃ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ
Πανεπιστημίῳ Dr Slotemaker διὰ τὰς πλουσίας
κοινωνικὰς αὐτοῦ μελέτας διορισθεὶς ὑπὸ τῆς βασι-
λείας τῆς Ὁλλανδίας ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, συμ-

πληρώσας τὴν ἐν τῇ πολιτικῇ ἀποστολὴν του ἐπα-
νῆλθεν εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν του ἔδραν, ἐξελέγη
δ' ἀμέσως καὶ πάστορ ἐν Ussenaar καὶ ἀνέλαβε
τὰ κηρύγματά του.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Ἐπισκοπ. Ἐκκλη-
σίας ἐν Νέῳ Ὑόρκῳ ἐδωρήθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν
τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καθαροῦ δύο μεγάλαι λυχνίαι ὑπὸ
τοῦ Ἰουδαίου Ἀδόλφου Ὀξς, διακεκριμένου πολίτου
τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «New
Ysrk Times». Αἱ λυχνίαι αὗται, γνωσταὶ ἐν τῇ ἑ-
βραϊκῇ λατρείᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα φῶτα τῆς Μενόρα,
χρησιμοποιοῦνται εἰς πάντας τοὺς ἑβραϊκοὺς ναοὺς.
Εἶνε 12 ποδῶν ὕψους, ἐπιτάφωτοι καὶ ἐπίχρῳσοι.

—Ὁ βουδδικοὺς μοναχισμὸς ἀκμάζει ἰδίᾳ ἐν Σιάμ.
Αὐτόθι ὑπάρχουν σήμερον 16.518 μοναστήρια μετὰ
213.000 μοναχῶν καὶ δοκίμων, ἧτοι εἰς 47 ἄτομα
ἀναλογεῖ εἰς μοναχὸς (τὸ Σιάμ ἀριθμεῖ περὶ τὰ 10
ἐκατ. κατοίκους). Ὁ παμμέγιστος οὗτος ἀριθμὸς τῶν
μοναχῶν συντηρεῖται ὑπὸ τῶν γονέων, τῶν φίλων
καὶ τοῦ λαοῦ. Αἱ μοναὶ ἔχουσιν εἰς τὴν κατοχὴν των
ἄλλως τε πολυαριθμούς καὶ εὐρυτάτας ἐκτάσεις ὧν
καρποῦνται τὰ εἰσοδήματα, ἀνερχόμενα εἰς τοὺς, κατὰ
τοὺς ὑπολογισμούς, εἰς 1.600.000 δολλάρια. Οἱ μο-
ναχοὶ ἀσχοῦσι μεγάλην ῥοπήν ἐπὶ τὴν νεολαίαν, διότι,
κατὰ τι παλαιὸν ἔθος τῆς χώρας, ἕκαστος νέος δέον
νὰ διέλθῃ ἐν τριμηνον ἐντὸς μονῆς κατὰ τὸ 21 ἔτος
τῆς ἡλικίας του. Τὸ ἔθος τοῦτο τηρεῖται πιστῶς καὶ
σήμερον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κων. Γ. Λογοθέτου, Καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἀθηνῶν
Ἐθνικῷ Παν.πιστημίῳ, Ἡ φιλοσοφία τῶν Πατέρων καὶ
τοῦ Μέσου αἰῶνος. Μέρος Α'. Ἀθήναι 1930 (σελίδες
394).—Ὁ καὶ ἐξ ἄλλων λίαν δοκίμων περὶ τὴν ἀρχαίαν
κυρίως ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν ἔργων γνωστὸς συγγραφεὺς
τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἔργου διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦτου προσάγει
νέον τεκμήριον τῶν περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐνδελεχῶν σπου-
δασμάτων του. Μετὰ εἰσαγωγὴν περὶ τῆς ἑλληνικῆς φιλο-
σοφίας κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς περίοδον καὶ περὶ τῶν
ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ πραγματεία διαιρεῖται εἰς
τρεις περιόδους· καὶ ἡ μὲν πρώτη περίοδος περιλαμβάνει
τὴν γένεσιν καὶ διαμόρφωσιν τῆς φιλοσοφίας τῶν Πατέ-
ρων κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐκτί-
θεται ἡ ἀκμὴ τῆς φιλοσοφίας ταύτης κατὰ τοὺς αἰῶνας
δ' καὶ ε'. καὶ ἡ τρίτη περιέχει τὸ τέλος τῆς φιλοσοφίας
τῶν Πατέρων ἀπὸ τοῦ ε' μέχρι τοῦ η' αἰῶνος. Ὁ σ. ὡς
εἶνε ἐπόμενον, διατρίβει ἐν τῷ ἔργῳ του τοῦτω περὶ ζη-
τήματα, περὶ ὧν καὶ ἡ Πατρολογία διαλαμβάνει, ἀλλὰ ἐφ'
ᾧσον, ὡς λέγει προλογιζόμενος, «ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν
Πατέρων ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ θεολογία συνάπτονται στε-
νότερα, μᾶλλον δὲ συγχωνεύονται εἰς ἐνότητα καὶ κατ'
ἀκολουθίαν ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ διάκρισις καὶ ὁ χωρι-
σμὸς τῶν φιλοσοφικῶν ἀπὸ τῶν θεολογικῶν ἐννοιῶν»,
δὲν ὠκνησε πλέον τοῦ προσήκοντος ἴσως εἰς φιλόσοφον
ἱστοριογραφίαν μέτρον νὰ ἐνδιατρίψῃ περὶ ζητήματα εἰς
τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἰδίᾳ ἀναγόμενα. Ἀναμένεται
προσεχῆς ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ
τοῦ Β' μέρους ἵνα ἐμφανισθῇ τοῦτο πλήρες

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπο-
δαριτίσης Πατρῶν προκηρῦττει διτὴν τὴν 13ην Ἀπριλίου
ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Εἰρη-
νοδίκου Πατρῶν ἀνεργηθῆσεται μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ
τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ἐν Πάτραις καὶ παρὰ τὴν θέσιν Γλυφί
οικήματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τῶν ὄρων συγγρα-
φῆς ὑποχρεώσεων καὶ τοῦ ὑπὸ μηχανικοῦ καταρτισθέντος
προϋπολογισμοῦ δαπάνης, ὧν ἀντίγραφα ἔχουσι κατατεθῆ
ἐν τῇ Γραφείῳ τῆς Μονῆς, τῇ Δημαρχίᾳ Πατρῶν καὶ
παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῳ Πατρῶν.

Τὰ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκα-
ρυᾶς προκηρῦσσει διτὴν ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν δι' ἐπανα-
ληπτικῆς πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸ ἀποκλειστικὸν δι-
καίωμα ὑλοτομίας πρὸς κατασκευὴν ἐκ τοῦ δάσους Παληά-
σκια-Μουσιᾶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς 50 χιλιάδων
ὀκάδων ξυλανθράκων ἐκ δρυὸς συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς
ἀρχικῆς διακηρῦξεως, κατατεθειμένης ἐν τῷ γραφείῳ τῆς
Μονῆς, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ
λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἀνεργηθῆσεται ἐν

Ἐλασσάνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆν
14ην Ἀπριλίου ἐ.β. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ.
ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἐλασσάνος ἢ τοῦ νομίμου ἀνα-
πληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς
μονῆς «Ζωοδόχος Πηγὴ» διακηρῦττει διτὴν ἐκτίθεται εἰς
ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 1) ἡ πενταετῆς
ἐνοικίασις τῆς ἐν τῇ θέσει «Φούσα» τῆς νήσου Καλαυρίας
κειμένης ἀμπέλου τῆς ἡμετέρας μονῆς μετὰ πρώτην προσφο-
ρὰν δρχ. 3950· καὶ 2) ἡ πενταετῆς ἐνοικίασις τῆς ἐν τῇ
θέσει «Μαγούλα» τῆς περιφερείας Γαλατᾶς κειμένης ἀμπέ-
λου τῆς Ἱερᾶς μονῆς μετὰ πρώτην προσφορὰν δρχ. 3500 ἐτη-
σίως συμφώνως τοῖς ὄροις συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Αἱ
δημοπρασίαι ἀνεργηθῆσονται ἐν Πόρῳ καὶ τῷ συνήθει τόπῳ
τῶν δημοπρασιῶν τῆν 10ην Ἀπριλίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ
ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Καλαυρίας ἢ τοῦ
νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς
μονῆς.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 - Ἀθήναι

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΕΡΕΥΝΤΑΚΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου	ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ † ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ † ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ ΕΠΙΤΡ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ	ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3 ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΡΧ. 100 ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ 60. ΙΕΡΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 30
Διευθυνσις Συντάξεως: Μοσχονησίω 12α. — Διεύθ. Διαχειρίσεως καὶ Διευκρινείσεως: Μέγ. Ἀρχιεπ. ὁδ. Φιλοθέης 21		